Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τὸν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 33*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' *(Συνέχεια)*

Ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀλλ' ἔξαφνα, καὶ εἰς στιγμὴν ποὺ δὲν τὸ ἐπερίμενε κανείς, τὸ ἁρμόνιον ἤρχισε νὰ παίζῃ!

Φλάουτα, κύμβαλα, γραμμόφωνα, πιάνο, ὅλ' ἀντήχησαν συγχρόνως, καὶ ἀπὸ τὸ ἁρμονικὸν αὐτὸ σύνολον ἐσχηματίζετο τὸ περίφημον παρισινὸν τραγοῦδι «Βιέν, πουπούλ!», γνωστὸν σήμερον εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Γενικὸς ἐνθουσιασμὸς εἰς ὅλον τὸν καταυλισμόν! Οἱ στρατιῶται ποὺ ἐκοιμῶντο, ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς, ἐσηκώθησαν· οἱ μαῦροι ἤρχισαν νὰ χοροπηδοῦν πρὸς τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀρχηγοί, ἀφίσαντες τὴν σοβαρότητά των, ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ ὄργανον γελαστοί.

Ὁ Τζούλης ἐστέκετο ὄρθιος πλησίον τῆς μηχανῆς, κυττάζων ὅλους μὲ ὕφος θριαμβευτικόν. Ὀλόγυρά του οἱ Μαροκινοὶ ἀπετέλεσαν κύκλον. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ πρῶτον κομμάτι, ὁ Τζούλης ἐπάτησεν ἕνα κουμπὶ καὶ ἀμέσως, εἰς τὴν σιγὴν τῆς ἐρήμου, ἀντήχησε τὸ βάλς τῆς *Εὐθύμου χήρας*.

Ἐπηκολούθησε φρενῖτις. Ὅλον τὸ καραβάνι ἤρχισε νὰ χορεύῃ. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ σοβαρὸς Μπὲν-Σελιμὰν ἐκρατοῦσε τὸν χρόνον, κινῶν τὸ κεφάλι του καὶ κτυπῶν τὰ πόδια του μὲ τὰ κόκκινα παπούτσια.

Ἡ συναυλία διήρκεσε μισὴν ὥραν. Μετὰ τὸ βάλς τῆς *Εὐθύμου Χήρας*, ἀνενέωσε τὸν ἐνθουσιασμὸν ἓν στρατιωτικὸν ἐμβατήριον, κατόπιν τὸ ντουέτο τοῦ *Φάουστ* καὶ τέλος τὸ *Ματσίς*.

Κανεὶς δὲν ἐκύτταζε πλέον τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ...

Ἀλλ' ὁ Τζούλης ἐσταμάτησε τὴν ὀρχήστραν, του λέγων:

—Φθάνει γιὰ σήμερα, παιδιά!

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀμίν, τὸν ἠρώτησε φαιδρῶς:

—Λοιπόν; εἶσθε εὐχαριστημένος; Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς συστήσετε καὶ σὲ ἄλλους.

Ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἐξέτεινεν ἐπισήμως τὴν χεῖρα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Τζούλη, καὶ τῷ εἶπε:

—Ἐκράτησες τὴν ὑπόσχεσί σου, θὰ κρατήσω κ' ἐγὼ τὴ δική μου. Θὰ σᾶς δώσουν ἀπὸ ἕνα μουλάρι καὶ θὰ ἔλθετε μαζί μας εἰς τὸ Φέζ.

Ὁ Τζούλης ὑπεκλίθη καὶ ἔπειτα, σκουπίσας μὲ τὸ μανίκι του τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔρρεεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, προσέθεσε:

—Ἔ, τώρα ποὺ τὰ φτειάσαμε, δὲν λέτε νὰ μᾶς δώσουν καὶ τίποτα νὰ φᾶμε;... Εἶνε ἀνάγκη ξέρετε, γιατί...

Δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἔγεινεν ὠχρὸς σὰν τὸ πανί, καὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω, ἐστηρίχθη εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου.

Εἶχεν ἐξαντληθῆ πλέον ἀπὸ τοὺς κόπους, τὰς συγκινήσεις καὶ τὴν πεῖναν.

«Θέλω νὰ ξεύρω νὰ τὰ βγάζω πέρα»
(Σελ. 263, στ. α')

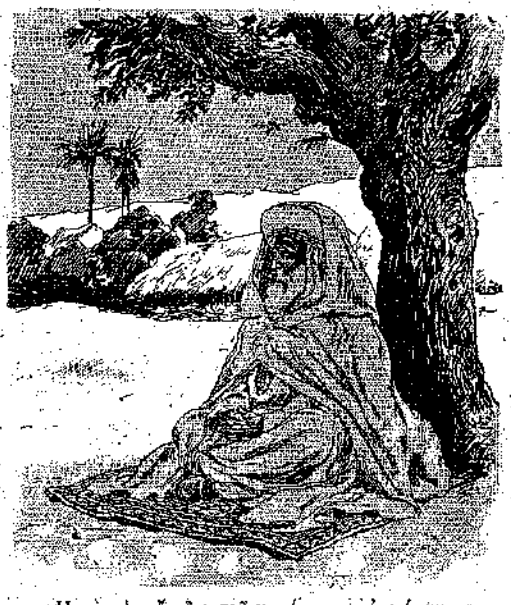

«Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου του, ἐπερίμενε...»
(Σελ. 262, στ. 6')

Ὁ ἀρχηγὸς ἔνευσε καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν ἐπεριστοίχισαν ἀμέσως.

Τὸν ἐκάθισαν, μαζὶ μὲ τὸν Λουλού, εἰς μίαν ψάθαν στρωμένην μὲ μαξιλάρια, καὶ τοὺς ἔφεραν νὰ φάγουν. Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν τόσον πεινασμένα, (*) ὥστε δὲν ἔλαβαν καιρὸν νὰ ἀλλάξουν τὰς ἐντυπώσεις των, αἱ ὁποῖαι τώρα ἦσαν ρόδινοι.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ κατεβρόχθισαν ἀπὸ μίαν καλὴν μερίδα ψητοῦ μὲ ρύζι, ἀπὸ μισὸ κοτόπουλο, φρούτα, γλύκισμα, καὶ ἀφοῦ ἤπιαν πέντε-ἕξ φλιντζάνια τσάϊ, συνῆλθον εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὁ Τζούλης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀδιαθεσία εἶχε παρέλθει, ἐξηπλώθη εἰς τὴν ψάθαν καὶ μὲ στεναγμὸν εὐχαριστήσεως, εἶπεν εἰς τὸν Λουλού:

—Δὲν σοῦ τὤλεγα, πῶς θὰ μᾶς προσκαλοῦσαν ἐπὶ τέλους στὸ γεῦμα; Ἄργησε λιγάκι τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἔγεινε.

—Μὲ σένα, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού, τίποτα δὲν εἶνε παράδοξο.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 254.

— Φθάνει νὰ μοῦ τυχαίνουν πάντα ὄργανα πρὸς ἐπισκευήν! εἶπεν εὐθύμως ὁ Τζούλης.

Κατόπιν, ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του διὰ τὸ λαμπρὸν γεῦμα ποὺ τοὺς ἔκαμαν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν πλανοδίων ὀργανοπαικτῶν, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἁρμόνιον καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς κίνησιν. Καὶ πάλιν τὸ «Βιέν, Πουπούλ» ἀντήχησεν εἰς τὴν ἔρημον. Μὲ τὴν παρισινὴν αὐτὴν ἀρίαν, ὀλίγον Παρίσι, καὶ μάλιστα ὀλίγη Μονμάρτρη, ὑπεισήρχετο εἰς τὸ ἄγριον καὶ μυστηριῶδες Μαρόκον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΖΟΥΛΗΣ «ΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ»

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μπὲν-Σελιμὰν

Ἄ, τί ὡραῖον κ' εὐχάριστον ταξεῖδι ποὺ ἔκαμναν ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης μὲ τὸ κερβάνιον!

Ὀκτὼ ἡμέρας τώρα, διέσχιζον ἀσφαλεῖς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σουλτανικῆς σημαίας, τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δουνὰ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης χώρας, τῆς ὁποίας ἠμποροῦσαν νὰ θαυμάζουν ἀρέσως τὰς φυσικὰς καλλονάς, καὶ νὰ σπουδάζουν τὰ περίεργα ἤθη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπεδιόρθωσε τόσον καλὰ τὸ ἁρμόνιον τοῦ Σουλτάνου, ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἐξετίμησε καὶ συνεπάθησε πολὺ τὸν Τζούλην. Οὔτε χρήματα τοῦ ἐζήτησε πλέον, οὔτε τὸν ἐφοβέριζεν ὅτι θὰ τὸν ξυλίσῃ. Ἀπεναντίας ἐφαίνετο πολὺ εὐγνώμων πρὸς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε βγάλῃ ἀπὸ μίαν τόσον δύσκολον θέσιν.

Ἀλήθεια, τί ἄσχημα ποὺ θὰ ἐγίνετο δεκτὸς εἰς τὸ Φὲζ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σουλτάνου, ἐὰν ἔφερεν εἰς τὸν αὐθέντην του ἕνα σπασμένον καὶ ἄχρηστον ὄργανον! Ὁ Μπὲν Σελιμὰν ἐγνώριζε καλὰ μὲ ποίαν ἀνυπομονησίαν παιδιοῦ, περιμένοντος ἕνα παιχνίδι, ἐπερίμενεν καὶ ὁ Σουλτᾶνος τὸ ἁρμόνιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, μὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα, εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐὰν τοῦ τὸ παρουσίαζε χαλασμένον, βωβόν, ἀπλούσταστα θὰ ἐκινδύνευνε νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του.

Ἀλλά, χάρις εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ Τζούλη, εἶχε σωθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Διὰ τοῦτο ἐπερποιεῖτο πολὺ τοὺς δύο νεαροὺς Γάλλους κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Τάδλαν, ὅπου οἱ πιστοὶ Ἰθαγενεῖς τοῖς ἐχάρισαν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἄλογα, ὁ ἁρὶν παρεχώρησε δύο ὡραίους πόνεϋ εἰς τὸν Λουλοὺ καὶ τὸν Τζούλην, πρὸς ἀντικατάστασιν ἐκείνων ποὺ εἶχαν χάσῃ.

Τὰ ζῶα αὐτά, ἡμερώτερα ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ Κατακτητοῦ, ἐταίριαζαν καλλίτερα εἰς τοὺς δύο φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν τέλειοι ἱππεῖς. Ἐκτὸς τούτου, οἱ πόνεϋ εἶχον καὶ τὰ ἐφίππιά των καὶ ὅλην τὴν ἄλλην ἱπποσκευήν. Καθήμενοι ἀνέτως ἐπ' αὐτῶν, ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἐκαλπάζαν ἀπὸ τὴν μίαν ὡς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κερβανίου, προπορευόμενοι ἢ ἀκολουθοῦντες χωρὶς τὸν ἐλάχιστον κόπον.

Διέσχισαν οὕτω τὰ ὑψώματα τοῦ ἄνω Ἄτλαντος καὶ τὰς χαλικώδεις πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἀπὸ τὸ Γκουνταφὶ μέχρι τῆς καλλιεργημένης καὶ τερπνῆς χώρας τοῦ Σεμπού. Ἅμα ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἐρημίαν τοῦ βουνοῦ, δὲν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ κατασκηνώνουν εἰς τὰ χωράφια, ἀλλ' ἐδέχοντο τὴν φιλοξενίαν τῶν πλουσίων κτηματιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπροθυμοῦντο οὗτοι νὰ ὑποχρεώσουν τὸ κερβάνιον τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ ἠμπόρεσαν οὕτω νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὰ οἰκήματα τῶν μεγάλων μαρακινῶν φυλάρχων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου.

Εἰς τοῦ σεὶκ Χαμμαδᾶ

Οὕτως ἐφιλοξενήθησαν καὶ ὑπὸ τοῦ σεὶκ

«Τέλος διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.»

Χαμμαδᾶ, ἑνὸς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς Γκουντάφι.

Ἦτο γέρων μὲ λευκὴν ἀραβικὴν ἐνδυμασίαν καὶ μὲ τρόπους λεπτούς. Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου του, καθήμενος πατριαρχικῶς ἐπὶ ψάθας, εἰς τὴν σκιὰν ἑνὸς γιγαντιαίου δένδρου, ἐπερίμενε νὰ πλησιάσῃ τὸ κερβάνιον.

Ἐσηκώθη, ἐχαιρέτησε μὲ ὅλους τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας καὶ κατόπιν εἰσήγαγε τοὺς ξένους εἰς τὴν κατοικίαν του, κατὰ τὸ ἥμισυ φρούριον καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγροκήπιον.

Ὅπως τὸ Κατηραμένον Κασμπᾶ, καὶ ἡ κατοικία τοῦ σεὶκ ἦτο κτισμένη ἐπὶ βράχου, δεσπόζοντος τῆς πεδιάδος καὶ τοῦ ποταμοῦ Νεφίς. Δὲν εἶχεν οὔτε πύργους οὔτε ἐπάλξεις, ἀλλ' ἀπετέλει ἕναν μεγάλον ὄγκον ἀπὸ ὑψηλὰ κτίρια.

Τὰ διαμερίσματα τῆς οἰκογενείας ἦσαν εἰς μίαν μεγάλην ἐσωτερικὴν αὐλήν, ὅπου ἔβλεπες ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς πελάτας τοῦ σεὶκ. Εἰς τὸ βάθος, τὰ μαγειρεῖα καὶ μία σειρὰ οἰκίσκων, ἀλληθινῶν καλυβῶν, ὅπου διέμενον οἱ μαῦροι σκλάβοι, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ κτῆμα.

Πλησίον τοῦ Κασμπᾶ, ἦτο ἕνας μεγάλος τετράγωνος περίβολος, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσήρχοντο διὰ μιᾶς μόνον θύρας καὶ ὁ ὁποῖος περιέκλειε τὸ χωρίον.

Τὸ χωρίον αὐτὸ κατῳκεῖτο πυκνῶς ἀπὸ Ἰσραηλίτας, ζῶντας ἐκεῖ ὑπὸ ἀληθῆ δουλείαν, καὶ ἀπὸ ἰθαγενεῖς, δουλεύοντας ἐπίσης τὸν σεὶκ ἀλλὰ καὶ προστατευομένους ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ φίλος τῶν Μπὲν - Σελιμὰν ἐξηγοῦσεν ὅ,τι ἔβλεπεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, ἐμάνθαναν πολλὰ πράγματα καὶ συγχρόνως διεσκέδαζαν.

— Περίεργον, ἔλεγεν ὁ Λουλοὺ μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του· τί εὐχάριστα καὶ τί ἄνετα ποὺ τ' ξεῖδεύομεν χωρὶς νὰ μᾶς χρειάζεται κανὲν ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ ἐκουβάλησε ὁ μπαμπᾶς ὁπὸ τὸ Παρίσι, γιατὶ τὰ ἐνόμιζε ἀπαραίτητα. Οὔτε γραμματέα ἔχομεν, οὔτε αὐτοκίνητο, οὔτε χρήματα· καὶ ὅμως κάμνομεν τὴ δουλειά μας θαυμάσια.

— Ὦ, ὦ, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Τζούλης· ἐδῶ, φίλε μου, θίγεις ἕνα σπουδαῖον πρόβλημα: τῆς χρησιμότητος ἢ τῆς ἀχρηστίας τοῦ πλούτου. Δὲν εἶμαι βέβαια ἱκανὸς νὰ τὸ λύσω. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ζωῆς σου, ἔμαθες πολὺ περισσότερα καὶ χρησιμώτερα πράγματα, παρὰ τὸν καιρὸν ποὺ ἀνετρέφεσο κ' ἐσπούδαζες μὲ τόσους ἀκριβοὺς καθηγητὰς εἰς τὸ μέγαρον τῶν Ἠλυσίων.

— Ὦ, βεβαιότατα! ἀνέκραξεν ὁ Λουλού. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔμαθα ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ἀπόδειξις ἀτι σύ, χωρὶς λεπτὸ στὴν τσέπη, μὲ τὴν ἱκανότητά σου μόνε καὶ μὲ τὸ θάρρος σου, τὰ ἔβγαλες πέρα, παντοῦ καὶ πάντοτε. Τί θὰ ἐγινόμουν, ἐὰν δὲν εἶχα ἐσέ; Τὸ συλλογίζομαι καὶ φρίττω.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ Τζούλης, ὅτι χωρὶς τὰς γνώσεις ποὺ ἀπέκτησα εἰς τὸ σχολεῖον, οὔτε ἀλεξίπτωτον θὰ ἤξευρα νὰ κατασκευάσω, οὔτε τὸ μηχανὶκὸν ἁρμόνιον νὰ διορθώσω.

—Ἔχεις δίκιο, Τζούλη. Ἅμα ἐπιστρέψω στὸ Παρίσι, θὰ ἐργασθῶ κ' ἐγὼ σοβαρά. Θέλω ν' ἀκολουθήσω τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς σου.

—Ἄ, ὄχι, δὲν μπορεῖς. Ἡ Σχολή μου εἶνε γιὰ πτωχόπαιδα σὰν ἐμέ. Ἐκεῖ μέσα ἐργάζεται κανεὶς καὶ μὲ τὸ μυαλό του καὶ μὲ τὰ χέρια του. Εἶνε μαθητὴς συγχρόνως καὶ ἐργάτης. Δὲν εἶνε Σχολὴ γιὰ σένα.

—Ἴσα - ἴσα γιὰ μένα εἶνε! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουλού. Ἐγώ, εἰς τὸ ἑξῆς, δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἁπλῶς ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου κ. Ρισανέλ. Θέλω νὰ εἶμαι ἕνα παιδὶ μὲ πρακτικὰς γνώσεις καὶ μ' ἐπιτηδειότητα, καὶ νὰ ξέρω νὰ τὰ βγάζω πέρα, σὰν καὶ σένα.

Ὁ ἀπόστολος τοῦ Μποὺ-Χαμαρᾶ

Τὸ ταξεῖδιον τοῦ κερβανίου ἐξηκολούθησεν αἰσίως μέχρι τοῦ Ἀγιάν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Φέζ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ μουλάρια διήνυον ἕξ ὡς ἑπτὰ χιλιόμετρα τὴν ὥραν, ἐχρειάζοντο τριανταδύο ὧρας διὰ νὰ φθάσουν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ κακαὶ εἰδήσεις ἔφθασαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ σουλτᾶνος Ἀβδελαζὶζ εὑρίσκετο εἰς πόλεμον μ' ἕνα ἐπαναστάτην ὀνόματι Μποὺ Χαμαρᾶ, τὰ δὲ στρατεύματα τούτου διέσχιζαν κ' ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχουν καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ κερβανίου κατ' ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῶν ἐπαναστατῶν.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κερβανίου, συνειθισμένοι, φαίνεται, εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν ἀνησύχησαν καὶ τόσον πολύ. Περιωρίσθησαν μόνον νὰ δώσουν μερικὰς διαταγὰς εἰς τὸ μικρὸν των στράτευμα.

Δὲν ἐσταθμεύαν τώρα εἰς τὰ χωρία. Ἡ φιλοξενία τῶν φυλάρχων ἐγίνετο ὀσημέραι ψυχροτέρα.

Ἕνας γέρος μαῦρος ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς προϋπάντησιν τοῦ κερβανίου καὶ ἀνέλαβε νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς στρατιώτας τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμῃ ὁ Μποὺ-Χαμαρᾶ. Ἀλλ' ἡ προθυμία αὐτὴ δὲν εἶχε καλὸν ἀποτέλεσμα διὰ τὸν γέροντα, διότι ὁ ἀρχηγὸς διέταξεν ἀμέσως νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης παρεστάθησαν μὲ περιέργειαν εἰς αὐτὴν τὴν τελετήν.

Ὁ δυστυχὴς μαῦρος, ἀπογυμνωθεὶς τελείως, ἐδέθη εἰς ἕνα δένδρον. Ἔπειτα, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ κερβανίου, ἀπὸ τῶν μαγείρων καὶ τῶν ἀγωγιατῶν, ὑπεχρεώθησαν νὰ παρελάσουν πρὸ τοῦ καταδίκου καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀπὸ τρεῖς δυνατὲς καμτσικιές, εἰς τὴν ράχιν καὶ εἰς τὰ πέλματα, μ' ἕνα μαστίγιον, τὸ ὁποῖον διεβιβάζετο ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. Μετὰ τῶν ἄλλων προσελήλυθαν καὶ τὰ δύο παιδία νὰ κτυπήσουν τὸν μαῦρον, ἀλλὰ τὸ ἔκαμαν ὅσον ἠμποροῦσαν μαλακώτερα.

Ὁ κατάδικος ὑφίστατο γενναίως τὰ κτυπήματα, μολονότι ἡ ράχις του ἦτο καταματωμένη καὶ ὅταν, εἰς τὸ μέσον τῆς τελετῆς, ὁ Μπὲν-Σελιμὰν τὸν ἠρώτησεν, ἂν ἐξηκολούθει νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ Μποὺ-Χαμαρᾶ ἦτο μέγας προφήτης, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως:

— Πρὸς τί νὰ μὲ κτυπᾶς, ἀφοῦ, ἐὰν δὲν μὲ σκοτώσῃς, μίαν ἡμέραν θὰ σ' ἐκδικηθῶ; Ὅ,τι σοῦ λέγω, εἶνε ἀλήθεια γραμμένη εἰς τὸ μέγα βιβλίον: Σὲ λίγο ὁ Μποὺ-Χαμαρᾶ θὰ γίνῃ Σουλτᾶνος· κανεὶς δὲν θέλει πλέον τὸν Ἀβδελαζίζ, ποὺ ἔγινε χριστιανὸς κ' ἐπώλησε τὸ Μαρόκον εἰς τοὺς Ἄγγλους!

Βλέπων, ὅτι ὁ φανατικὸς αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ ἐπαναστάτου δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰλλάξῃ γνώμην, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τοῦ τρίψουν τὸ στόμα μὲ κόκκινην πιπεριάν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

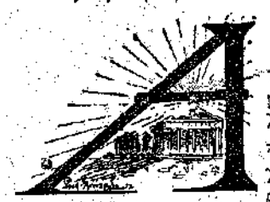

ΚΑΘΕΝΑΣ τὰς ἡμέρας, φιλολογικῶς καὶ πολιτικῶς ὄχι τόσον εἰρηνικάς, εἴχαμεν καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ Ροτσιλδείου Δραματικοῦ Διαγωνισμοῦ. Εἴχαμεν ἐπίσης καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν στρατιωτικῶν ἀσμάτων, τὸν ὁποῖον ἐπροκήρυξε τὸ Ὑπουργεῖον. Ἐβραβεύθησαν λοιπὸν τρία - τέσσαρα δράματα — τὸ βραβεῖον ἐμοιράσθη, διότι δὲν εὑρέθη ἔργον ἄξιον νὰ τὸ πάρῃ ὁλόκληρον — καὶ πέντε-δέκα ποιήματα. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, γίνεται ὁλονὲν εἰς τὰς ἐφημερίδας μία συζήτησις περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς χρησιμότητος τῶν φιλολογικῶν Διαγωνισμῶν ἐν γένει. Ἄλλοι λέγουν ὅτι ὠφελοῦν· διότι ὅταν ὑπάρχῃ ἕνας ἀόρατος στέφανος καὶ ἓν γενναῖον χρηματικὸν βραβεῖον διὰ τὸν ἱκανώτερον, οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ποιηταὶ παρακινοῦνται νὰ γράφουν, νὰ παράγουν. Ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Διαγωνισμὲὶ εἶνε ὅλως περιττοί. Ἔργα, λέγουν, σοβαρὰ, ἔργα ἀξίας δὲν γίνονται ποτὲ κατὰ παραγγελίαν, διότι τὸ κυριώτερον ποὺ χρειάζεται δι' αὐτά, ἡ ἔμπνευσις, δὲν ἔρχεται ποτὲ μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβείου. Καὶ φέρουν ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ κατὰ καιροὺς βραβευθέντα δράματα καὶ ποιήματα, ἐτάφησαν κ' ἐλησμονήθησαν, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένην τῆς κρίσεως.

Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ὀλίγα, μὰ πολὺ ὀλίγα βραβευμένα ἀποδείχθησαν κατόπιν ἔργα ἀξίας καὶ ἐπέζησαν ὡς τοιαῦτα. Ἀλλὰ τοῦτο, νομίζω, δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε κατ' ἀρχὴν περιττοί, ἀλλ' ὅτι, τὸ πολύ - πολύ, εἶνε κακὸς ὁ τρόπος ποὺ γίνονται. Ἔξαφνα δὲν δίδεται ἡ ἀπαιτουμένη προθεσμία, ἢ διὰ τῶν στενῶν ὅρων τοῦ Διαγωνισμοῦ περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ ποιητοῦ, ἢ διορίζονται κριταὶ ἀνίκανοι νὰ κρίνουν καὶ πρόθυμοι νὰ μεροληπτήσουν. Ἀλλ' ὅταν οἱ ὅροι εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ μὴ δεσμεύεται ποσῶς ἡ ἔμπνευσις, ὅταν δίδεται εἰς τὸν συγγραφέα ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς νὰ ἐργασθῇ, ὅταν τὸ βραβεῖον εἶνε ἀρκετὰ μεγέλον καὶ ἑλκυστικόν, καὶ ὅταν διορίζωνται οἱ κατάλληλοι κριταί, — ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης νὰ δώσῃ καλὰ ἀποτελέσματα ὁ Διαγωνισμός. Λέγω δὲ πιθανότης, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ ἄλλους παράγοντας· ὁ δὲ κυριώτερος εἶνε νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὥριμα τάλαντα ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν βραβεῖον δὲν θὰ ἔκαμνε παρὰ μιὰ τρύπα στὸ νερό.

Ἐκτὸς τῶν συζητήσεων αὐτῶν, αἱ ἐφημερίδες εἶνε τώρα γεμᾶται καὶ ἀπὸ φρικτὰ παράπονα ἀπορριφθέντων. Ὅλοι νομίζουν, ὅτι ἠδικήθησαν οἱ κατῳκένοι ἀπὸ κριτὰς ἀνικάνους ἢ μεροληπτοῦντας. Ἐὰν ἐρωτήσετε κ' ἐκεῖνον ποὺ ὑπέβαλε τὸ χειρότερον, τὸ γελοιωδέστερον ἔργον, θὰκούσετε νὰ σᾶς βεβαιώνῃ ὅτι ἦτο τὸ καλλίτερον, τὸ ὑψηλότερον, τὸ βαθύτερον. Καὶ τόσον τὰ παράπονα εἶνε ἐντονώτερα, ὅσον τὸ ἀπορριφθὲν ἔργον ἤξιζε ὀλιγώτερον. Ἰδοὺ ἕνα θέμα ἀρκετὰ κωμικόν: ἡ παρέλασις αὐτῆ τῶν δθήλων ἀδικημένων ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Νομίζω, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὅταν ἕνας ἀποφασίσῃ νὰ ὑποβάλῃ τὸ ἔργον του εἰς τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει ν' ἀποδεχθῇ τὴν κρίσιν, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε. Διότι ἡ ὑποβολὴ τοῦ ἔργου προϋποθέτει *πεποίθησιν* εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀμεροληψίαν τῶν κριτῶν. Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν πεποίθησιν, ἂς μὴ ὑποβάλῃ ἔργον. Τὸ ὑπέβαλεν; ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ. Μὲ τὰ παράπονα δὲν κατορθώνει ἄλλο παρὰ νὰ γίνεται γέλοιος.

Ἡ γελοιοποίησις αὐτὴ τῶν μεγάλων παραπονουμένων, εἶνε καὶ διὰ μερικοὺς μικροὺς ἕνα καλὸν δίδαγμα. Συχνάκις κάμνει Διαγωνισμοὺς ἡ Διάπλασις καὶ ὅλοι σεῖς ὑποβάλλετε τὰ ἔργα σας. Διατί; Διότι ἔχετε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Διάπλασις πρῶτον ξεύρει νὰ κρίνῃ, καὶ δεύτερον δὲν μεροληπτεῖ. Ἐπομένως δὲν θὰ σᾶς ἀδικήσῃ. Ἐ, φυσικά, ἓν ἔργον θὰ βραβευθῇ, τὰ ἄλλα θὰπορριφθοῦν. Τί πρέπει νὰ κάνουν τότε οἱ ἀπορριπτόμενοι; Νὰναγνωρίζουν ἁπλούστατα, ὅτι τὸ ἔργον των δὲν ἦτο τὸ καλλίτερον. Διότι ἂν ἦτο, ἀφεύκτως θὰ ἐβραβεύετο. Παραπονούμενοι ὅτι ἠδικήθησαν, δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ φαίνωνται τυφλοὶ ἐξ ἐγωϊσμοῦ καὶ γελοῖοι. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ ὑποψήφιοντες εἰς τὸ λάθος αὐτὸ εἶνε ὀλίγοι, ὀλίγιστοι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπορριπτομένους, ἀναγνωρίζουν τὸ δίκαιον τῆς κρίσεως καὶ φιλοτιμοῦνται νὰ ἐργασθοῦν καλλίτερα καὶ νὰ νικήσουν εἰς τὸ μέλλον. Νὰ καλὰ παιδιά! Μακάρι νὰ ἦσαν ἔτσι καὶ οἱ μεγάλοι ποὺ ὑποβάλλουν ἔργα εἰς τοὺς Ροτσιλδείους καὶ τοὺς Ἀβερωφείους. Φαίνεται ὅμως — δυστυχῶς διὰ τοὺς μεγάλους, — ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς αὐξάνει μὲ τὴν ἡλικίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 255)

«Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο! ἐσυλλογίσθη ὁ Ἐρβελίν. Ὅσο εἶνε ἀκόμη σκοτεινιά, ὁ ψευτο-ζωγράφος πηγαίνει βέβαια σὲ κανένα ἄλλο κλεπταποδόχο, νὰ ξεφορτωθῇ μερικὰ ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα, ποὺ ἔλαβε διὰ τῆς μεθόδου τῶν λαχάνων».

Σιγὰ-σιγά, μὲ τρόπο, ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταματοῦσε διὰ νὰ ξεκουράζεται. Φαίνεται, ὅτι ἡ βαλίζα ἦταν βαρειὰ γιὰ τὰ γεροντικά του χέρια.

Μετὰ μισὴ ὥρα ἔφθασε στὸ Σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ κ' ἔβγαλε σιδηροδρομικὸ εἰσιτήριο, γιὰ τὸ Καλαί.

«Ἆ, ἄ! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικός· ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται. Τὸ ἐμπόρευμα αὐτὸ εἶνε χωρὶς ἄλλο γιὰ τὴν Ἀγγλία. Καὶ τώρα δὲν ἔχω κανένα τρόπο νὰ εἰδοποιήσω τὸν Δυβάλ. Πρέπει ν' ἀκολουθήσω μόνος μου αὐτὴ τὴ βαλίζα ἕως τὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ της, διὰ νὰ μάθω ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα πράγματα».

Ὁ Ἐρβελίν, ἕτοιμος πάντοτε, εἶχε μαζί του ἀρκετὰ χρήματα. Ἄλλως τε εἶχε καὶ τὴν κάρταν τοῦ Ἀστυφύλακος καθὼς καὶ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως. Εἰς τὰς ἕξη, τὸ τραῖνον ἐσφύριξε κ' ἐξεκίνησε διὰ τὸ Καλαί, ὅπου ἔφθασε εἰς τὰς ἑννέα. Ὁ ζωγράφος ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον καὶ ἔβγαλε εἰσιτήριον διὰ τὸ Δοῦβρον. Τὸ ἀτμόπλοιον θὰ ἔφευγε εἰς τὰς ἑνδεκα. Εἶχε καιρόν. Ἐπέστρεψε λοιπόν, κρατῶν πάντα τὴν πολύτιμον βαλίζαν, εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ Σταθμοῦ καὶ ἄρχισε νὰ προγευματίζῃ.

Ὁ Ἐρβελὶν ἐσυλλογίσθη τότε, ὅτι ἡ σύλληψις εἰς τὴν Ἀγγλίαν θὰ ἔκαμνε κάποιον θόρυβον, ἕνεκα τῶν διατυπώσεων ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνουν διὰ τὴν ἔκδοσιν. Διὰ τοῦτο ἐπεσκέφθη τὸν πλοίαρχον τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πλοίαρχος ἔδειξε μεγάλον ἐνδιαφέρον καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν πῶς ἡ σύλληψις ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ κρυφά.

— Θὰ τὸν συλλάβετε εἰς γαλλικὰ ὕδατα, καὶ θὰ τὸν κλείσετε εἰς τὴν καμπίνα μου. Δὲν θὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰποβιβασθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ θὰ τὸν φέρωμεν ὀπίσω εἰς τὸ Καλαί.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ σύλληψις ἐγεινεν εὐκολώτατα. Μόλις τὸ ἀτμόπλοιον ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν, ὁ ζωγράφος ἐκλήθη εἰς τὴν καμπίναν τοῦ πλοιάρχου, ὅπου κατέβη ἀνύποπτος, μὲ τὴν βαλίζαν στὸ χέρι. Εἶδε τὸν πλοίαρχον καὶ ὠχρίασε ἀναγνωρίσας τὸν Ἐρβελίν, τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὸ ἐπιδέξιον κυνήγι.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε πλοίαρχε; ἠρώτησε μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν.

— Ὁ κύριος ἀπὸ ἐδῶ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

— Ὁ κύριος; ρά . . . δὲν τὸν γνωρίζω.

— Εἶμαι φίλος τοῦ Πλόκ, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν.

Ὁ ζωγράφος ἐταράχθη καὶ ὠχρίασε περισσότερον.

—Τοῦ Πλόκ, εἶπε· δὲν γνωρίζω ἐγὼ κανένα Πλόκ.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴ βαλίζα σας; φαίνεται πολὺ βαρειά.

—Μὴν ἐγγίζετε τὴ βαλίζα μου· δὲν σᾶς γνωρίζω!

Ὁ πλοίαρχος ἐστέκετο ἀκίνητος καὶ ἀπαθής.

— Ἐλᾶτε δά, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, δὲν μοῦ κάνετε τὴ χάρι; . . . Ἀνοίξτε τὴ μόνος σας· εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα.

Ὁ ζωγράφος ἐκοκκίνισε τώρα ἀπὸ θυμὸν καὶ ἔκαμε νὰ βάλῃ τὸ χέρι σὲ μιὰ τσέπη του. Ταχύτερος ὅμως ἀπὸ αὐτόν, ὁ Ἐρβελὶν τοῦ ἄρπαξε τὸ ἕνα χέρι, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἐκρατοῦσε τὸ ἄλλο. Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔψαξε τότε ἐκείνη τὴν τσέπη καὶ ἔβγαλεν ἕνα ρεβόλβερ γεμᾶτο.

Ἦτο ἀπὸ τὰ ἴδια ρεβόλβερ ποὺ ἐκλάπησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ρογιάλ.

— Ἀ ἄ, ἔκαμε· εἴχατε πάρῃ, βλέπω, τὰ μέτρα σας· ἀλλὰ τὰ ἐπῆρα κι' ἐγώ.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐφόρεσε τὰς χειροπέδας εἰς τὸν κλεπταποδόχον καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν πλοίαρχον, τὸν ἐκάθισεν εἰς μίαν καρέκλαν τῆς καμπίνας καὶ τὸν ἔδεσε.

— Ἄς ἀνοίξωμε τώρα τὴ βαλίζα.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κλειδαριάν, ὑπῆρχε μία μικρὰ νικελίνη πλάξ, ἡ ὁποία ἔγραφεν ἐπάνω: *Μάρκελος Ἀρνώ*.

«Ἄς ἀνοίξωμε τώρα τὴ βαλίζα.» (Σελ.264, στ. γ')

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινεν ἐκθαμβος, βλέπων τὸν Ἐρβελὶν νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν βαλίζαν ἕνα πλῆθος κοσμημάτων διαφόρων εἰδῶν. Θὰ ἠξίζαν τουλάχιστον πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Καὶ μερικὰ ἦσαν σπασμένα, διὰ νὰ μὴ γνωρίζωνται.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶδεν ἕνα Ἄγγλον μὲ κόκκινες φαβορίτες καὶ μὲ φουσκωμένην κοιλιάν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε πλοίαρχε, ὅτι κάποιος συνελήφθη μέσα εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ὁ Ἄγγλος ὅμως μὲ τὰς κόκκινες φαβορίτες, ἀπέφυγε τὸν Ἐρβελὶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Δυβάλ, εἰδοποιηθεὶς μ' ἕνα τηλεγράφημα, ἐπερίμενε, τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ βράδυ, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορρᾶ μ' ἕν αὐτοκίνητον. Μετ' ὀλίγον ὅλοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Καλὸ ψάρι ἔπιασες καὶ σήμερα, Ἐρβελίν! εἶπε μὲ χαρὰν ὁ κ. Λαρός. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ κάμωμεν ἔρευναν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κλεπταποδόχου. Νὰ εἶσαι ἐδῶ, μόλις ξημερώσῃ, διὰ νὰ συνοδεύσῃς τὸν κ. Κράμπ.

— Δὲν θὰ λείψω, κύριε Διευθυντά.

— Καὶ τώρα, φίλε μου, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς. Θὰ εἶσαι πολὺ κουρασμένος.

Εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥραν ποὺ ἐπήγαινε εἰς τὸ σπίτι του, ὁ Ἐρβελὶν ἐσυλλογίσθη κάτι καὶ ἀνησύχησε. Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ, ἂν τὰ πράγματα τοῦ ἤρχοντο καλά, ὁ ζωγράφος θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι του, ὁδὸς Σαὶν-Βενσάν. Ἡ κόρη του, μὴ βλέπουσα αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, δὲν θὰ ἠσυχοῦσε; καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν συμμορίαν Πλόκ; καὶ ἡ συμμορία τότε δὲν θὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα της, δὲν θὰ ἐπήγαινε δηλαδή, τὴν ἴδιαν νύκτα, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἐκθέσῃ;

Ἦτο τὸ λογικώτερον, τὸ πιθανότερον.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἐρβελίν, εἰς τὰς ἑπτάμισυ, ἐπῆγεν εἰς τὴν ὁδὸν Σαὶν Βενσὰν καὶ ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τῆς θύρας τοῦ ζωγράφου. Ἀμέσως ἦλθε καὶ τὴν ἐμισοάνοιξε μία νέα ἕως εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀπὸ μέσα, ἡ θύρα αὐτὴ ἐξησφαλίζετο μὲ μίαν χονδρὴν ἁλύσσιδα. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ἐφάνη καὶ μία ἄλλη ἀσφάλεια: τὸ ρύγχος ἑνὸς μεγάλου σκύλου.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα σας, ποὺ τὸν ἐγνώρισα στὸ βαπόρι, ἐνῷ ἐπηγαίναμεν ἀπὸ τὸ Καλαὶ εἰς τὸ Δοῦβρον.

— Ὁ πατέρας μου ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπάφε. Μήπως εἶνε ἄρρωστος;

— Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρόν, δεσποινίς, ἡσυχάστε. Ἔπεσε κ' ἐστραγγούλισε τὸ πόδι του. Σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ εἶνε καλά.

— Ὤ, δυστυχία μου! ἐφώναξεν ἡ νέα· καὶ πῶς συνέβη αὐτό; Μὰ περάστε μέσα, κύριε, σᾶς παρακαλῶ, προσέθεσε ἀνοίγουσα ὁλοσχερῶς τὴν θύραν· πῆτέ μου, πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα;

Ὁ Ἐρβελὶν εἰσῆλθεν. Ἀμέσως ἡ νέα ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔβαλε τὸν σύρτην καὶ τὴν ἁλυσσίδα.

Ὁ Ἐρβελὶν ἐγύρισεν ὀπίσω του, ἔκπληκτος κάπως διὰ τὸν κρότον ἐκείνον τῶν σιδηρικῶν, ὅταν ἔξαφνα, δυνατὰ χέρια τὸν ἄρπαξαν, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Ἐκύτταξε καὶ μὲ τρόμον ἀνεγνώρισε τὸν Πλὸκ καὶ τὸν Γατομύτην.

Γρήγορα-γρήγορα τὸν ἐφίμωσαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν κατέβασαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐκεῖ τοῦ ἐσκέπασαν καὶ τὰ μάτια μ' ἕνα πυκνὸν ἐπίδεσμον.

Ὡς αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὁ Ἐρβελὶν ἐκρατήθη γενναῖος. Ἀλλὰ τὸν περιέλουσε κρύος ἱδρώς, ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι οἱ ἐχθροί του τὸν ἐσήκωσαν στὰ χέρια, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια.

Κάπου τὸν ἐπῆγαιναν, κάπου τὸν κατέβαζαν πάλιν. Καὶ ἦτο ἀτελείωτον!.. Τοῦ ἐφάνη, ὅτι κατέβηκαν τουλάχιστον ἑκατὸν πενῆντα σκαλιά. Τὸ ψῦχος τὸν ἐπάγωνεν. Ἐπιτέλους, ἀποτόμως, τὸν ἐπέταξαν χάμω.

(Ἕπεται συνέχεια)

«Γρήγορα-γρήγορα ὁ Ἐρβελὶν ἐφιμώθη, ἐδέθη...» (Σελ. 263, στ. γ')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὑψηλοτέρα κλῖμαξ τοῦ κόσμου

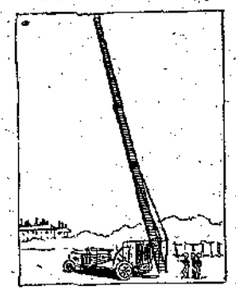

Κατεσκευάσθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Παρίσι πρὸς χρῆσιν τῶν πυροσβεστῶν. Προσηρμοσμένη εἰς εἰδικὸν αὐτοκίνητον, ἔχει τέλειον μηχανισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου μακραίνει, μεγαλώνει καὶ στρέφεται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν. Τὸ ὕψος της φθάνει τὰ ἑβδομήκοντα περίπου μέτρα. Εἶνε ἡ ὑψηλοτέρα κλῖμαξ τοῦ κόσμου.

Τὸ ἐκρέμασε διὰ νὰ στεγνώσῃ

Ἕνα πτωχὸν κοριτσάκι, παίζον εἰς τὴν αὐλήν, ἔπεσε μέσα εἰς μίαν σκάφην τῆς πλύσης καὶ ἔγεινε μούσκεμα. Καὶ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἄλλα ροῦχα νὰ τὸ ἀλλάξῃ, τὸ ἐκρέμασεν ὁλόκληρον εἰς τὸ σχοινί, ὅπου ἀπλωνε τὴν μπουγάδα της, διὰ νὰ στεγνώσῃ! Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας, τὸ κοριτσάκι φαίνεται ἀρκετὰ εὐχαριστημένον εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν. Ἡ ἱστορία ὅμως δὲν ἀναφέρει ἂν ἐγλύτωσε τὸ κρυολόγημα.

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπάς

Τραγικὸς θάνατος ἵππου

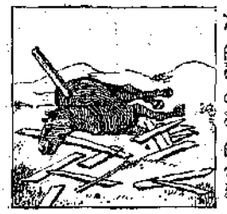

Εἰς μίαν πόλιν τῆς Οὐγγαρίας, συνεπείᾳ ἰσχυροῦ τυφῶνος, ἀνηρπάγη καὶ διελύθη ὁλόκληρος φράκτης κήπου. Ἐν ἀπὸ τὰ ξύλα του εὗρεν ἕνα ἄλογον, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν σχεδὸν μέτρων, καὶ τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὴν ῥάχην μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἐχώθη εἰς τὸ σῶμά του βαθειά. Τὸ δυστυχισμένον ζῶον ἐξέπνευσε μετὰ πολὺ ὡρον ἀγωνίας καὶ εὑρέθη τὴν ἑπομένην, μὲ τὸ ξύλον φυτευμένον εἰς τὴν ῥάχην.

Μεγάλη Μονοκονδυλιὰ

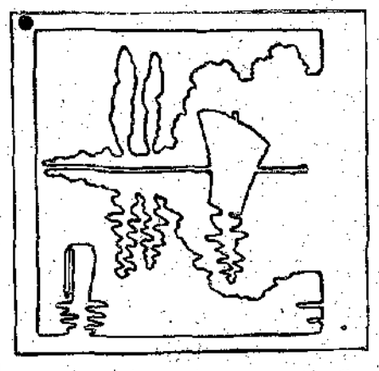

Ἰδοὺ ὁλόκληρον τοπίον, καλυμμένον ὅλον μὲ μονοκονδυλιάν. Παριστᾷ οὐρανόν, λόφους, δένδρα καὶ ἐν πλοιάριον, ἀνταυγαζόμενα εἰς ἥσυχα νερά. Χάριν διασκεδάσεως ὅσοι ζωγραφίζετε, εἰμπορεῖτε νὰ πάρετε παράδειγμα καὶ νὰ κάμετε καὶ ἄλλα τοπία μὲ μονοκονδυλιάν. Θὰ δημοσιεύσω τὰ ἐπιτυχέστερα ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ σταλοῦν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Δρυμοῦ

ΚΟΚ	ΔΡΥ	ΚΟΣ	ΠΤΗΣ
ΤΑ	ΠΕ	ΚΟ	ΣΤΕ
ΣΠΙ	Ο	ΡΑ	ΚΥΞ
ΑΑ	ΡΙ	ΨΙΤ	ΝΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θερμοπυλῶν

CURHAUTE — BISI — NISER — DAPETIN — ORGUE - GOGRE.

Νὰ μετατεθοῦν τὰ γράμματα ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν. Κατόπιν, διὰ τῶν ἀρχικῶν των, κατάλληλως τοποθετουμένων, νὰ σχηματισθῇ μία μεγάλη πόλις τῆς Εὐρώπης.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δ.καλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α') Σκαπάνη, δρέπανον, πτυάριον, ποτιστήριον. — β') Μὴ κάμνης τίποτε, πρὶν τὸ σκεφθῇς καλά.—γ') Président (pré, si, dent).

Ἰδε τὸν Ὁ. ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΝΣΕΛΗΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀφιερωμένα σὲ φίλα μου Μέλλοντα Ἐφευρέτην

Κάποια πανσέληνη βραδυά,
Σὲ μιὰ ἤθελα μικρούλα
νὰ βρίσκομαι βαρκούλα
μ' ἀλάσπρο πανί.

Καὶ νὰ ἐπήγαινα μακρυά,
ἀλλοῦ νὰ κατοικήσω
καὶ πιὰ νὰ μὴ γυρίσω
στοῦ κόσμου τὴ δοή.

Μακρυὰ ἤθελα νἀφεύγα
σὲ ἄγνωστο ἀκρογιάλι,
σὲ κάποια χώραν ἄλλη,
μιὰ θερινὴ βραδυά,

Τὴν ὥρα ποῦ ἀπ' τὸ βουνὸ
τ' ἀλάγεμο φεγγάρι
θὰ πρόβαλλε μὲ χάρι,
μεσ' στὴ βαθειὰ νυχτιά.

Ἄχ, τί καλὰ ποῦ θἄτανε!
Θὰ ἐφύσαε τ' ἀγέρι,
ἀλλοῦ γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ,
Ἐκεῖ ὁποῦ πηθῶ.

Θὰ παίζανε τὰ κύματα
στὴ βάρκα μου τριγύρω,
κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ γύρω
γλυκὰ γιὰ τὰ κυττῶ.

Κάποια πανσέληνη βραδυὰ
Σὲ μιὰ ἤθελα μικρούλα
νὰ ἔμπαινα βαρκούλα,
νὰ φύγω μακρυά.

Σὲ ἔξενη ἀκρογιαλιὰ νὰ 'βγῶ,
κ' ἐκεῖ νὰ ζῶ μονάχος,
Ἕνας ἐγώ, κι' ὁ βράχος
κ' ἡ θάλασσα ἡ πλατειά!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Τὰ δένδρα ὡς χθὲς ἦσαν στολισμένα μὲ τὴν πράσινη φορεσιά των καὶ τὰ πουλάκια χαρούμενα πηδοῦσαν μέσα 'στὰ κλαδιά.

Ἀστὰ γραφικὰ χωριὰ τῆς Ἀνατολῆς, βασίλευεν ὡς χθὲς ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρά· καὶ μόνο ἡ χαρωπὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν ταράζανε γιὰ λίγο τὴν ἡσυχία.

Μὰ ἦλθε ὁ ἄγριος βορριᾶς τῆς βαρυχειμωνιᾶς καὶ ρήμαξε τὰ δένδρα. Μὲ μιᾶς κιτρίνισε καὶ συνεπῆρε τὰ φύλλα, τὰ στριφογύρισε μεσ' 'ς ἕνα δαιμονικὸ χορὸ κ' ἔπειτα τ' ἄφισε.

Ἦλθε ὁ ἄγριος σίφουνας φυλῆς βαρβαρικῆς καὶ ἐρήμωσε τὰ ἥσυχα χωριά. Ἐπῆρε ὅλα τους τ' ἀγαθά. Οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὸ ἕνα στήριγμα. Τὴν πατρίδα, ἔστω καὶ σκλαβωμένη.

Τώρα ὅλες τῆς ἐλπίδες των ἔχουν στὸ ἄλλο στήριγμα. Στὴ θρησεία.

Σ' Αὐτὴ τώρα στηρίζονται, αὐτὴ παρακαλοῦν καὶ μὲ αὐτή:

Κοιμοῦνται μ' ἕνα ὄνειρο
Συπνοῦν μὲ μιὰν ἐλπίδα
Νὰ δοῦν κ' αὐτοὶ μιὰ μέρα φῶς
Κ' ἐλεύθερη πατρίδα.

Ὀμηριὰς

ΓΑΛΗΝΗ

Εἰς σέ, Τέλλε Ἄγρα, ἀφιεροῦται

Ὁ ἥλιος στὴ δύσι του προδαίνει χρυσωμένος
μέσα σὲ ἀποθέωσι χρυσῶν νεφῶν τριγύρω.
Ὁ τζίτζικας μεσ' τὰ κλαδιὰ πυκνῆς ἐλιᾶς κρυμμένος
τονίζει τὸ μονότονο τραγοῦδι κουρασμένος
ἐνῶ τὰ πάντα ἠρεμοῦν μέσα στὸν κάμπο γύρω.

Ἕνα μαγγανοπήγαδο ἀκούγετ' ἀπὸ πέρα
μονότονο τὸν ἦχο του στὸ δειλινὸ νάφίνῃ,
κι' ἕνδς πουλιοῦ φτερούγισμα,—θὰ ἤτανε μητέρα
ποῦ 'πήγαινε γιὰ τὰ μικρὰ σὰν εἶδε πὼς ἡ μέρα
τὰ μάτια κλίνει ἥσυχα, κι' ἀγάλι ἀγάλια σβύνει.

Εἶνε ὡραία ἡ στιγμὴ νυκτερινῆς γαλήνης!
Πηγαίνεις ἐλαφρότερος σὲ κόσμους ὑπεργείους
Σ' ὀνειροπόλημα βαθὺ τὸ πνεῦμα σου ἀφίνεις
Σὲ ὄντα ὑπερκόσμια τὴν προσοχή σου δίνεις
Κι' ἀφίνεις πρὸς οτιγμὴν ἐδῶ τοὺς ταπεινούς σου διυλοὺς..

Φάων

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Οἱ Εὐρωπαῖοι, ὅταν πρόκειται νὰ χαρακτηρίσουν κάτι τι ἀσυνήθιστο σ'αὐτούς, τὸ ὀνομάζουν: «oriental», εἴτε εἶνε εἴτε δὲν εἶνε ἀνατολικῆς προελεύσεως· ἀπαράλλακτα ὅπως ἡμεῖς θὰ ποῦμε «εὐρωπαϊκό» καὶ τὸ ἀμερικάνικο. Τὴν ἐντύπωσι αὐτὴ τὴν ἀπεκόμισαν ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Πόλι.

Μωσαϊκὸν λαῶν, γλωσσῶν, ἠθῶν, ἐθίμων, φυσιογνωμιῶν, ἐνδυμασιῶν. Ἀπὸ τοῦ ξανθοῦ κατοίκου τῆς Σκανδιναυΐας καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἀπὸ τοῦ ἐβενώδους Ἀβησσινοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ γιγαντοσώμου Παταγῶνος, ἀπὸ τοῦ ψαρᾶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ βαθυπλούτου Νεοϋορκέζου,—ἀπ' ὅλους δύναται ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων. Βαβυλωνία γλωσσῶν καὶ ψηφιδωτὸν φυλῶν καὶ ἐνδυμασιῶν.

Ἡ ἐπιμονὴ τῶν Τούρκων στὰ βάρβαρα ἤθη καὶ ἔθιμα ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Ἀσίας, ἑνωμένα μὲ τἄλλα τῶν πολιτισμένων λαῶν, ἀποτελοῦν ἕνα ἀλλόκοτον μίγμα. Ὡς τώρα οἱ Τοῦρκοι κατόρθωσαν νὰ ἔχουν κλειστὲς τὴς θύρες στὸν πολιτισμὸ· τελευταῖα ὅμως ὑποχώρησαν καὶ ἔτσι λίγο-λίγο ἡ Πόλις χάνει τὸν ἀνατολισμό της.

Ἂν ἔζη ὁ ἀείμνηστος Βυζάντιος, δὲν θὰ ἔγραφε τώρα τὸ γνωστὸ τετράστιχό του:

«Λάσπες, σκυλιά, χαμάληδες
αὐτὰ τὰ τρία ὄντα
τῆς Κωνσταντινουπόλεως
τὰ μόνα προϊόντα»

διότι τὰ σκυλιὰ καὶ ἡ λάσπες ὠλιγόστευσαν. Εἶνε ὅμως στὴ δόξα των οἱ χαμάληδες, οἱ σιμιτζῆδες, καὶ οἱ μπουρεκτσῆδες, οἱ σολεπτσῆδες, οἱ μουχαλεμπιτζῆδες, οἱ σακάδες μὲ τὸ πέτσινο γιλέκι, καὶ οἱ λεμονατζῆδες, οἱ ζαρζαβατσῆδες καὶ οἱ ἄλλοι ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Εὐαίσθητος Βράχος

Η ΓΑΤΙΤΣΑ

Παίζει ἡ μικρὴ γατίτα, ὅλο παίζει μὲ τὸν κακόμοιρο τὸν ποντικὸ ποῦ τσάκωσε πρὸ ὀλίγου. Καὶ πότε τὸν ἀφίνει χάμω καὶ τὸν σκουντῷ μὲ τὸ ποδαράκι της, πότε τὸν χώνει κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά της, πότε τὸν πετῷ ψηλὰ μὲ τὸ στόμα της καὶ κάποτε τὸν ἀφίνει, σέρνεται λίγο πίσω, κάμνει τὴν ἀδιάφορη, καὶ ὁ φτωχὸς ὁ ποντικός, νομίζοντας πῶς δὲν τὸν προσέχει, ἀρχίζει τὸ τρέξιμο νὰ σωθῇ. Ἐκείνη ὅμως, πάντα μὲ τὰ νύχια ἔξω καὶ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα, κάμνει δύο-τρία εὔμορφα καὶ κομψὰ πηδήματα, τὸν προφθάνει, τὸν ἁρπάζει, τοῦ μπήγει τὰ νύχια της, καὶ τότε ὁ κακόμοιρος αὐτὸς ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζῃ ἀπ' τοὺς πόνους.

Μὰ ἔξαφνα ἡ γάτα ἀκούει νὰ τὴν φωνάζουν. Γυρίζει πίσω της περίεργη. Ξέχασε τὸν ποντικό. Καὶ τότε ἀκεῖνος μὲ μεγάλη προφύλαξι ἀρχίζει νὰ κουνιέται σιγὰ-σιγά. Προχωρεῖ ἀθόρυβα ἀκόμα παρακάτω... Ὤ, ἡ γάτα δὲν τὸ ἐκατάλαβε. Ἀκόμη λίγο καὶ θὰ φθάσῃ ὦ; τὴν τρύπα του. Κ' ἀρχίζει τὸ τρέξιμο.... Μὰ ἔξαφνα ἕνα «μιάου» ἀκούεται. Ἡ μικρὴ γατίτσα τρέχει γρήγορα κατόπιν του. Ἀ, νὰ τὸν ἔφθασε.... Βγάζει ἔξω τὰ νύχια της, ἀνοίγει τὸ στόμα της, σηκώνει τὸ ποδαράκι της... Μὰ ὁ ποντικὸς ἔχει πιὰ τρυπώσῃ στὴν φωλίτσα του.

Κι' ἡ γάτα ἀρχίζει νὰ μυρίζεται ὁλόγυρα μ' ἕνα ἐξακολουθητικὸ καὶ παραπονιάρικο «μιάου»...

Πανελλήνιος Πόθος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης :— Κι' ἀγαπᾷς τὰ ζῶα, Λιλή;

Λιλή :—Ἂν σοῦ πῶ ναί, θὰ τὸ πάρῃς πολὺ ἐπάνω σου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγευμένο Ρόδον

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
143ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Ἴδε φυλλάδιον βον, σελ. 51]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 15, στήλην β' («Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον»), λείπει ἡ λέξις **πλέον.**

2.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ εἰς τὴν ἰδίαν στήλην, εἰς τὸν τελευταῖον στίχον, λείπει ἡ λέξις **τόλμην.**

3.—Εἰς τὴν σελίδα 16, στήλην α', λείπει ἡ λέξις **χαράν.**

4.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στήλην γ', λείπει ἡ λέξις **λήξασα.**

5.—Εἰς τὴν σελίδα 47, στήλην γ', («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις **ματείαν.**

6.—Εἰς τὴν σελίδα 48, στήλην α', («Ἐρβελὶν κατὰ Πλόκ») λείπει ἡ λέξις **πόδια.**

7.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, στήλην β', λείπει ἡ λέξις **ἀρχηγός.**

8.—Εἰς τὴν σελίδα 49, στήλην β'. («Χοῖρος χρυσοτόκος»), λείπει ἡ λέξις **βαλαντίον.**

9.— Εἰς τὴν σελίδα 50, στήλην β'. («Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Μ. Ναπολεόντος») λείπει ἡ λέξις **Μέγας.**

10.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ εἰς τὴν ἰδίαν στήλην. («Ἡ Χαρά») λείπει ἡ λέξις **οὐρανόν.**

11.—Εἰς τὴν σελίδα 51, στήλην β' («Ἀλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις **ἐδημοσίευα.**

12.—Εἰς τὴν σελίδα 52, στήλην α' («Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις») λείπει ἡ λέξις **λύτα.**

Μόνος ἐξ ὅλων ὁ *Βασίλειος ὁ Βαυλγαροκτόνος* εὗρεν ἀκριβῶς καὶ ἀδιστάκτως, χωρὶς τὴν παραμικρὰν παραλλαγήν, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις. Πρῶτον βραβεῖον λοιπόν. Ἀπὸ ἑνδεκα λέξεις εὗραν πολλοί. Ἐξ αὐτῶν ἐξελέξα πέντε, οἱ ὁποῖοι, ὄχι μόνον εὗραν τὰς λέξεις ἀκριβῶς, ἀδιστάκτως, χωρὶς παραλλαγάς, ἀλλὰ ἔχουν καὶ τὴν λέξιν **λήξασα,** τὴν δυσκολωτάτην, φαίνεται, ἀπὸ ὅλας, διότι ὀλίγοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων τὴν εὗραν. Εἰς αὐτοὺς, ὁπὰ κλήρου, ἔδωσα τὰ δύο δεύτερα καὶ τὰ τρία τρίτα βραβεῖα. Οἱ ἄλλοι ἐπέρασαν εἰς τὸν Α' Ἔπαινον, —καὶ πρῶτος ὁ *Νικολετόπουλος,* ποῦ ὁποῖος τὸ «λήγουσα» δὲν ἐμετρήθη ὡς λύσις ὁρθή. Β' Ἔπαινον ἔδωσα εἰς ὅσους εὗραν δέκα ἢ ἑννέα λέξεις. Γ' Ἔπαινον εἰς ὅσους εὗραν ὀκτὼ ἢ ἑπτὰ λέξεις. Καὶ τέλος Εὔφημον Μνείαν εἰς ὅσους εὗραν ἀπὸ ἓξ λέξεις μέχρι τεσσάρων. Οἱ εὑρόντες ἀπὸ τρεῖς καὶ κάτω, δὲν ἀναφέρονται.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*** [15Ξ].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δαφνοστεφὴς Σημαία* [14Ξ]. —*Μαριάνθη Χ. Ζαφειροπούλου,* [14Ξ].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δημ. Γ. Ἐλευθεριάδης* [14Ξ]. —*Ἐλένη Χ. Ζαφειροπούλου* [14Ξ].—*Παναγιώτης Χ. Ζαφειρόπουλος*[14Ξ].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [13Ξ] εἰς ἕκαστον:) *Χαραλάμπης Χρ. Νικολετόπουλος.—Βασιλεὺς τοῦ Ἰονίου.—Δοδωναῖος. — Ἀκτὶς Χ.—Εὐξεινοποντίτα.—Ἰωάννης Ν. Ζαγανιάρης.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12Ξ] εἰς ἕκαστον:) *Βαλκανικὴ Συμμαχία.—Τέλλος Ἄγρας.—Ὁ Νικητής.—Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας.—Ἄπτερος Νίκη.—Φάων.—Ἰνώ.— Πολικὸς Ἀστήρ. — Σκεντέρμπεης. — Καινούργιες Δάφνες. — Εὐαίσθητος Βράχος. — Ἡρωϊκὴ Σάμος. — Τρικυμία.—Δημοσθένης Σαρηγιαννόπουλος.—Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις. — Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας. — Τζοκόνδα. — Χάρων. — Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.—Ρεζεντᾶ.—Ἀτρόμητος Σωφραζέττα. — Νέλκε.—Βασιλοπούλα τοῦ Βουνοῦ.—Δοξασμένη Ἑλλάς.—Τρικυμιώδης Θάλασσα.—Φεγγαρόπαιδο.—Ἄσκηθι τῆς Ἐλευθερίας. —Ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς. — Ταναγραία Κόρη. — Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως.—Γεώργιος Φ. Τέγος.—Σημαιοφόρος Ἕλλην.—Ἀφρόεσσα Θάλασσα. — Ἀνθισμένη Βαμβακιά.—Ἀνδρομάχη Αὐδῆ.—Ἀντώνιος Φ. Ἀργυριάδης. — Δοξασμένο 1912. — Δ. Καββαδίας. — Ἀνδρέας Σπ. Λιβαδᾶς. — Σιδηροῦν Προσωπεῖον. — Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου.—Στ. Γ. Παρασκευαΐδης. — Κωνσταντία Ν. Ντομντούμη.— Φουξία.— Βιολέττα τῆς Πάρμας.—Ἄσπρο Κορίτσι.— Ταταυλιανός.— Ζελιγομένος Κλαψιάρης.—Δοξασμένος Ρῆγος.—Θαλασσοκράτειρα Ἑλλάς.—Βουλγαροφάγος Εὐζωνος.—Γιγαντομάχος Ἕλλην.—Πανελλήνιος Ἕνωσις.— Αἱματόβρεκτος Κύπρος.—Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.—Διάτρητος Κυανόλευκος.—Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος.—Ἑλλὰς-Χαῖρε.—Πηνελόπη Σκανδάλη.—Τρελλὴ Νεράϊδα.—Ματωμένη Δόξα. — Πειρακήνιον. — Δαφνοστεφὴς Γαλανόλευκος.—Παρασκευὴ Μιχαηλίδου.—Τελέσιλλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ [10 Ξ] εἰς ἕκαστον:) *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος. — Βασίλειος Ν. Βοσνιάκος.—Ἑλληνικὴ Αἴγλη.—Φιλτάτη, Ἑλλάς.—Κωνσταντῆ Γιαννωτοπούλα.—Χοῖρος.—Νηρωϊκοπούλα.—Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.—Ἠλίου Φαεινότερος.—Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ.—Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης.—Παγκύπριος Πόθος.—Προγκήπισσα τῶν Δολλαρίων.—Βασίλισσα τῆς Κύπρου.—Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας.—Θεόδωρος Ν. Τσάβεας.—Ναύαρχος Μιαούλης.—Ναυτάκι τῆς Λέσβου.—Κῦμα τοῦ Ἰονίου.—Μεγάλη Ἑλλάς.—Λατρευτὴ Κυανόλευκος.—Κῦμα.—Ἰὰς Αὔρα.—Κωνσταντῖνος Δ. Μαρούδας.—Ὀμηριάς.—Ἥρως τοῦ 1913.—Ἰωάν. Σαρ. Παπαχριστοφίλου.—Σχοινοστόλιστος Χίος. — Μαγεμένο Ἀκρογιάλι.—Τάκης Παναγιωτόπουλος. —Ἔνδοξον Σοῦλι. — Διονύσιος Βασιλόπουλος.—Δημος. Δεδίτσης. — Νηρηΐς τοῦ Πηγειοῦ.—Δίτης. — Κυκλάμινον.—Θησεὺς Θ. Πάγκαλος.—Θρίαμβος τοῦ Δικαίου.—Τρελλὴ Ναυτοπούλα.—Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ.—Νίκος Π. Μένης.—Κωνστ. Σ. Γιάπαπας.—Πατρὶς τῶν Ἡρώων.—Μανιώδης Ταξειδιώτισσα.—Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων.—Μαρία Κ. Παπαβάσου.—Καλλιόπη Μ. Κυπριάδου. —Γενναιόψυχος Στρατηλάτης.—Νάτ Πίνκερτον.—Ἐξόριστος Ἀνθίς.—Δήθη.—Χοῖστος Καρούζος.—Χαίαρμος Κόσμου.—Κεφαλωνίτικο Διαβολάκι.—Δοξασμένο Μάνλιχερ.—Ψαροπούλα.—Ἔνδοξος Ἀεροναύτης.—Ἑλλὰς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5Ξ] εἰς ἕκαστον:) *Λούλα Ι. Παπαδάτου. — Μπουμπουλίνα.—Σκληρὰ Εἱμαρμένη. — Ἀθ. Χ. Γκέλης. — Ἥρως τῆς Τζουμαγιᾶς. — Ἀθηνᾶ Πλατῆ. — Νυφούλα Ἀμυγδαλιά.—Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου.—Συλφίς.—Εὐαγγελία Ι. Τριανταφύλλου.—Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου.—Μαρίκα Σ. Μόνου.—Υἱὸς τῆς Θέτιδος.—Γεώργιος Χ. Τομαρόπουλος.—Ἀριστοτέλης Κ. Ταμασουλῆς.—Ἐμμανουὴλ Μ. Φλωράκης.—Στέφανος Ι. Παπαδάτος.—Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.—Ἰωάννα Κοβαλακίδου.—Αἰολεύς.—Ἐρημῆτις.—Παναγιώτης Κακούρης. — Κυματίζουσα Κυανόλευκος.—Σωκρ. Καλλιαρεκόπουλος.—Ἐρεθρὸς Μπιμπίκος.—Νικόλ. Σ. Κουτσουβέλης.—Ἀθανάσιος Ἀλ. Νικολακάκης.—Κοφαλὶα Καστρίτου.—Βουνὸ τῆς Μανολιάσας. — Ἀντώνιος Κ. Ρίκος.—Γεώργ. Ε. Μανδρᾶς.—Λιλίκα. — Ἀγαμέμ. Α. Δαλέγκας.—Γεώργιος Κων. Καρότσης.—Παῦλος Ἀν. Μῖχος. — Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.—Νιφβη.—Ἕλλη Γ. Βαρλάμου. — Πόπη Κ. Ζαραχάνη.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17ην Ἰουλίου 1914.

ΙΔΟΥ σήμερον καὶ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν Λέξεων, ποῦ τὰ ἐπερτιμάνατε τόσον καιρόν. Νὰ ἠξεύρατε ὅμως τί φασαρία ἦτο ἡ ἐξέλεγξις ὅλου αὐτοῦ τοῦ σωροῦ τῶν λύσεων! Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι πολλὰ χειρόγραφα ἦσαν ἄτακτα καὶ κακογραμμένα: Αἱ λέξεις δὲν ἦσαν ἡ μία ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἄλλην, διὰ νὰ τὰς βλέπω ἀμέσως καὶ νὰ τὰς μετρῶ. Ἄλλην φορὰν δὲν θὰ δέχωμαι τέτοια χειρόγραφα.

Δι' ἀλληλογραφίαν ὅμως δὲν ὑπάρχει σήμερον πολὺς χῶρος. Πόσα «δὲν μαγαπᾶς πιά, Διάπλασίς μου» θἀκούσω! Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Μπορῶ νὰ φυσήξω τὸ φύλλο νὰ μεγαλώσῃ;

Πληροφορῶ ὅσους μ' ἐρωτοῦν, ἀπέξω,—διότι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ξεύρουν, — ὅτι τὸ «Φτόρο τοῦ Λεβάντε», ἡ νέα ἠθογραφικὴ κωμῳδία τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαβώνος) εἶχε μίαν ἐπιτυχίαν μουσικήν. Ἐντὸς εἑκοσιν ἡμερῶν ἐπαίχθη δεκαὲξ φορές, πρᾶγμα πολὺ σπάνιον διὰ κωμῳδίαν, καὶ θὰ παιχθῇ ἀκόμη πολλάκις. Τὴν περασμένην Κυριακὴν ποῦ ἔδοθη ὡς ἀπογευματινὴ, τὸ θέατρον ἦτο γεμᾶτον ἀπὸ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς Διαπλάσεως.

Τέλλε Ἄγρα. ἐδιάβασα τὸ διήγημά σου καὶ μοῦ ἤρεσε. Θὰ ἠμποροῦσα νὰ δημοσιεύσω μερικὰ αὐτοτελῆ, ἀποσπάσματα· ὁλόκληρον ὅμως ὄχι, διότι θὰ ἔπιανε πολὺν τόπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω. Θέλεις λοιπὸν νὰ διαλέξω μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ μοῦ ἔστειλες καὶ ἀπὸ τὴν συνέχειαν ποῦ θὰ μοῦ στείλῃς; — Διὰ νὰ δημοσιεύσω μίαν ἀπάντησιν φίλου μου πρὸς ἕλλον, πρέπει νὰ παραδέχωμαι ὅ,τι λέγει ἡ τοιαύτη· ἐνῷ αὐτὰ ποῦ θέλεις νὰ εἴπω πρὸς τὸν *Ἥρωα τοῦ 1913,* δὲν τὰ παραδέχομαι ὁλωσδιόλου. Δι' αὐτὸ περιορίζομαι νὰ προσφέρω εἰς τὸ *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* τὰς ἐνθέρμους εὐχαριστίας σου διὰ τὴν εὐμενῆ κρίσιν του.

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. φαντάζομαι τί ὡραῖος θὰ ἦτο ὁ γύρος τοῦ νησιοῦ ποῦ ἔκαμες μὲ τὰ φεγγάρι. Ἐγνώρισες λοιπὸν τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν;* Αἱ λύσεις δεκτά!. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν γαρτὴν ποῦ παρήγγειλες.

Σὺ λοιπόν, *Ἀφιερωμένον Πέλαγος,* ἀντέγραψες στίχους ἀπὸ τὸ «Αἰγαῖον» τοῦ Ραγκαβῆ καὶ μοῦ τοὺς ἔστειλες ὡς ἰδικούς σου: "Ἀσχημον αὐτὸ καὶ μὴν τὸ ξανακάνῃς. Λέγεις, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμες διὰ νὰ μὲ γελάσῃς, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπειδὴ δὲν ἐσκέφθης ὅτι αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀλλ' εἰς τὸ ἑξῆς νὰ σκέπτεσαι. Καὶ σύ, καὶ κάθε ἄλλος.

Μπᾶ. τί ἔπαθε ἡ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος!* "Αγνωστοι, διαρρήξαντες τὴν οἰκίαν της, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνῷ αὐτὴ ἔμενε μὲ τὴν οἰκογένειάν της εἰς τὸ Φάληρον, τῆς ἔκλεψαν πράγματα ἀξίας 3.000 δραχμῶν. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τρεῖς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἕνα τῆς «Βιβλιοθήκης»! «Φαίνεται, λέγει, ὅτι θὰ τοὺς πωλήσουν διὰ νὰ πάρουν χρήματα». Ἀμὴ τί ἄλλο; θὰ τοὺς διαβάσουν; "Αν ἐδιάβαζαν καλὰ βιβλία, δὲν θὰ ἦσαν λωποδύται....

Ὁ *Δοξασμένος Ρῆγος,* ποῦ μ' ἐγνώρισε πρὸ ἑνὸς ἔτους, μοῦ γράφει σήμερον τὴν ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας, λέγει, εἶχε μεγάλη τερπελιὰ κ' ἐζήτησε ἀπὸ τὴν *Λορελάϊ* κάτι νὰ διαβάσῃ. Ἡ φίλη μας τοῦ ἔστειλε τὸν τόμον μου τοῦ 1912 καὶ τὰ ἐλοθέντα φυλλάδια τοῦ 1913. Ἀλλὰ συνέβη νὰ λύσῃ ὁ *Δοξασμένος Ρῆγος* τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ τελευταίου φύλλου, νὰ κληρωθῇ καὶ νὰ ἐγγραφῇ δωρεὰν διὰ τρεῖς μῆνας. «Ἡ Διάπλασις ὅμως ἔχει δίχτυα καὶ θέλγητρα· καὶ ὅταν ἐπιλείψωσιν ἡ τριμηνία, δὲν ἠμπορεῖσε νὰ τὴν χωρισθῇ καὶ ἀνανέωσε τὴν συνδρομὴν ἐπὶ ἑτησίαν.» Ἔτσι ἀπέκτησα ἕνα, ἢ μᾶλλον μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, γιὰ συλλογίσου λιγάκι· δι' ἐκείνους ποὺ ἐκφράζουν μίαν ἐσφαλμένην ἰδέαν, δὲν πρέπει ναφιερώνω περισσότερον χῶρον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν; Θὰ ἦτο ἁμαρτία νὰ τοὺς ἀφίνω μὲ τὴν ἰδέαν των... Μὴ τὸ παρεξηγῇς λοιπὸν αὐτὸ καὶ μὴ νομίζῃς ὅτι τοὺς ἀγαπῶ περισσότερον. Τὰ πιστελέσματα τῶν Εὐσήμων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἔνωσις τῆς Κρήτης, Διάκριτος Κυανόλευκος, Πεθαμένα Ὀνείρα, Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου, Διδυμάτος, Ἀπότομος Βράχος, Δωδωναῖος καὶ Φάων.*

---

† ***Ἀλέξανδρος Σ. Ρώμας.*** — Ὁ ἐπιφανὴς πολιτευτὴς τῆς Ζακύνθου, ὁ μεγάλος πατριώτης, ἀληθινὸν ἀγλάϊσμα τῆς ἑλληνικῆς ἀριστοκρατίας, ἀσθενήσας εἰς τὴν Ἤπειρον, ὅπου ἐμάχετο ἡρωϊκῶς ἐπὶ κεφαλῆς σώματος στρατολογηθέντος ἐξ ἰδίων, ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Καστέλλαν. Μεταφερθεὶς εἰς Ἀθήνας κ' ἐδῶθεν εἰς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθον, ἐκηδεύθη ἐκεῖ τὴν π. Δευτέραν μεγαλοπρεπέστατα. Ἀπευθύνω τὰ βαθύτατα καὶ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου πρὸς τὴν βαρυπενθῆ οἰκογένειαν, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὰ προσφιλῆ τέκνα τοῦ ἐξόχου νεκροῦ, τὴν παλαιὰν συνδρομήτριάν μου Ἀσπασίαν, νῦν κυρίαν Βούλτσου, τὴν Δομνίκην, τὸν Σπυρίδωνα καὶ τὸν Διονύσιον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τῶν *Ναυάρχου Μιαούλη, Λάτριδος τῆς Ἀρχαιότητος, Ἑλληνικῆς Νίκης, Βαλκανικῆς Συμμαχίας, Ροδοδάφνης, Ἡρωϊκῆς Σάμου, Ναυτάκι τῆς Λέσβου, Φάωνος, Ἡρωΐδος Ἠπειρώτιδος, Πανελληνίου Πόθου, Διδυμαίου καὶ Πεθαμένων Ὀνείρων.*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.—«Στὴν Πατρίδα», ἔξοχον ποιημάτακι τοῦ Χ. Δ. Ἤλ. ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, πρέπει νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμον· περιμένω.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ γλῶσσά μας» (ἔξυπνον, ἀλλ' ἀπατάλληλον καὶ ἐκτενές)—«Οἱ δύο καλοὶ ἄνθρωποι» (ἄτεχνον ὕφος· ἀλλὰ καταγίνου)—«Καὶ ἔρριψε πῦρ» (πασίγνωστον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου*, κ. (Φ. Δ.) *Εὔξεινος Πόντος*, κ. *Κῦμα τῆς Ζακύνθου*, κ. (Δ. Ξ.) *Μαϊμουδίτσα*, κ. (Δ. Ζ.) *Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος*, κ. (Ε. Δ.) *Νέρων*, κ. (Δ. Ξ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (0) μὲ *Ἀπρόμητον Εὐζωνάκι, Ἀόντα τῶν Θερμοπυλῶν, Ἀφορισμένον Πέλαγος, Τρυποκάρυδο.* —τὸ *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου* (0) μὲ *Νικηφόρον Στόλον, Γενναιόψυχον Στρατηλάτην, Πουπουλένιαν, Λήθην.*—ἡ *Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου* (0) μὲ *Τοπίλλην Βότση, Ἀθανάσιον Διάκον, Αἴσθημα τῆς Πατρίδος, Ἐδελβάϊς.* — τὸ *Ἐγὼ εἶμ' Ἐγὼ* (0) μὲ *Καινούργιες Δόξες, Νίκην, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Τυχοδιώκτιδα, Νικηφόρον Στόλον.* — ἡ *Αἴγλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Προγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἑλληνικὴν Αἴγλην, Λορελάϊ, Φάωνα, Τρέλλην Ναυτοπούλαν, Λουδοβίκον Μπετόβεν, Ἀκακίαν, Κῦμα, Τοὐχτραν, Τρικυμίαν, Νέλκε, Θηλυκὸν Διάβολον, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Τελέσιλλαν, Ναύαρχον Μιαούλη.*

Ἡ ***Διάπλασις ἀσπάζεται*** τοὺς φίλους της: *Βασκούλαν τοῦ Παμίσου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· γράφε μου·) *Πεδίον Μάχης* (ἐλήφθησαν·) *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον* (τόμους ἔστειλα·) *Νικηφόρον Στόλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἴμεθα σύμφωνοι· γίνεται καὶ ἔστειλα·) *Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (μ' ἀφοῦ γράφῃς πρὸς τὴν Διάπλασιν, πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ ἀπευθύνεσαι· τί ἁπλούστερον;) *Τρύφωνα Κωνστ.* (ἡ ἐπιστολή σου, ὡς ὑψηλιμωτάτη, θὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρος εἰς τὸ προσεχές·) *Κάστρον Καλαμῶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Γ. Κ. Καρ.* (ὄχι· τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ δὲν τὸ ἐδιάβασες;) *Αἱματωμένων Ξίφος* (τὴν Παρασκευὴν ὄχι, τὸ Σάββατον τὸ βράδυ ναί·) *Χάωνα* (δὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν·) *Ἰονικὴν Αὔραν* (ἔφυγε διὰ τὸ ἄριστα· εὐχαριστῶ διὰ τὰ σταλέντα·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ἔγε ὀλίγην ὑπομονήν·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔχει καλῶς·) *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (ἀκόμη βρέχει;) *Ὑποδουλίαν Ἑλληνίδα* (εἶδες τί καλὰ τώρα ποὺ ἔχεις καὶ τὴν ἀδελφήν σου;) *Ἐμμ. Φίωρ.* (σήμερον, δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόπον διὰ τέτοιας ἐξηγήσεις· ἄλλην φορά·) *Ἐλευθεροωθεῖσαν Ἤπειρον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Δημ. Βορ.* (ναί, μοῦ διέφυγε τὸ λάθος καὶ θὰ καταργηθῇ τώρα δὲν ὑπάρχει καιρὸς νὰ τὴν διορθώσω·) *Τρέλλην Ναυτοπούλαν* (κ' ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη·) *Φεγγαρόπαιδο* (ἔστειλα·) *Στέφανον τῆς Νίκης* (ἔστειλα· ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου·) *Ἀνδρόνικον Δ. Κ.* (σοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας, Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην *Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

345. Λεξίγριφος

Ζῶον μικρὸν τὸ πρῶτόν μου,
Ἄνθη τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ μιὰ μικρασιατικὴ
Χώρα τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάστρου Καλαμῶν

346. Δογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Πάρε πλατὺ ὄνα σύμφωνον
Δύο φορὰς, ὦ λῦτα,
Κ' εἰς τοὺς ἀρχαίους τραγικοὺς
Τὸ ὄνομά μου ζῆτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

347. Πνευματόγριφος

Μὲ δασεῖαν ἂν μαφίσῃς,
Πρόσεχε νὰ μὲ τηρῇς.
Ἂν ψιλὴν ὅμως μοῦ βάλῃς,
Κάμε θάρρος νὰ ναὶ εἰπῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόθου

348. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνα δένδρον ὑψηλὸν
Τὸ ἀναγραμματίζεις,
Κ' ἐργασίας πρωϊνὸν
Στὴν τσέπη κουδουνίζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁμηρώδος

349. Πυραμὶς

+	Οἱ σταυροὶ ὅρος Παλαιᾶς Διαθήκης.
* + *	= Σύνδεσμος.
* * + * *	= Πόλις τῆς Κούβας.
* * * + * * *	= Διαίρεσις τοῦ Κράτους.
* * * * + * * * *	= Ἰγδὺς μεγάλος.
* * * * * + * * * * *	= Κατοικία πτηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκλαμίνου

350. Φωνηεντόλιπον

ν κ - * - θ ν τ ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξελιγωμένου Κλαψιάρη

351—356. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κῆτος, τόκος, κέρας, φάρος, τόσος, τεῖμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βέτο

357. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Πρόθεσις—σύνδεσμος=φωνῆεν.
Ὥρα τῆς ἡμέρας—ἐπίρρημα=πλανήτης.
Ἐπίρρημα χρονικὸν—πρόθεσις=ἀντωνυμία.
Τροφὴ—μουσικὸς φθόγγος=μουσικὸς φθόγγος.
Βασιλεὺς τῆς Κρήτης — Χρονικὴ διαίρεσις = ἀντωνυμία.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων=Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

358. Γρῖφος

ὡς
ὡς ὡς
20 καὶ ν
ὡς ὡς
ὡς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 93]

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον μὲ τοὺς ἐν Λουτρακίῳ παραθερίζοντας συνδρομητὰς τῆς φιλτάτης «Διαπλάσεως». Διευθύνατε: «Κορίνθιον», P. R. Κόρινθον. ***Δοξασμένο 1912***

[ΙΔ' — 94]

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν πρωτιμῶ τοπεῖα ἢ θαλασσογραφίας. Ἀπάντησις ταχίστη. Διεύθυνσίς μου: Κλεομένην Γ. Κοτοπούλην, Μιτυλήνην.

Εὐχάριστο καλοκαίρι σερνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους «Διαπλάσεως»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 30 οῦ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 257.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀσυμαγὸς Γιαννάκης, Νίνα Ζαμάνου, Μαγευμένο Ρόδον, Θεοδώρα Καραβέλου, Εὐαγγελία Ν. Σκόθου.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεύς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαρ. Διαπάκης.
ΘΗΒΩΝ: Μίμης Ν Θέμελης, Π.Ν.Πουλιόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ.Δ. Μαρούδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἀγαμ. Ν. Μπορνόζης.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Ἀναστ. Σ. Βαλτατζόγλου (29) Ἑλλη Σ. Βαλτατζόγλου (29) Δέσποινα Δημητριάδου (29) Φανὴ Κ. Δημητριάδου (29).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ναυτόπουλο. Κεφαλληνίας, Πλάτων Μετεξᾶς.
ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Καρότσης.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Νύμφη τοῦ Δρυμοῦ.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Ἀστυριάδης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἰωαν. Αντ. Πολυχρονιάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Α. Κυριαζόπουλος, Δημ. Α. Κυριαζόπουλος, Μικρὸς Βύελπις, Αἰκατερίνη Ἀχόλου, Μάσυνκα Μάϊνου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βαρελᾶς, Ἀντ. Βαρελᾶς, Ἀλεξ. Ἀθ. Οἰκονομόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ: Θρασύβ. Α. Κάββουρας (δις) Δημ. Πολυζώης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Εμ. Ἀγγελομάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τάλη Δημ. Σύδη. Κοῦλα Ἀθ. Γερογιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἰωαννίνοις ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ Ν. ΜΠΟΡΝΟΖΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη δ' ἀ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1: Αὐγούστου.

Πλεονάζει ὀρ. 1, 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2566